

Arrest

nr. 310 564 van 29 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2024.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, wordt op 14 mei 2024 op de luchthaven van Zaventem tegengehouden omwille van een onduidelijk reismotief. Op 16 mei 2024 dient verzoekster, vanuit het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel, een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 7 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 1 juli 2024 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. Op 11 juli 2024 dient verzoekster, opnieuw vanuit het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 17 juli 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die verzoekster de volgende dag per drager ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Ghanese nationaliteit.

U hebt een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend op 16 mei 2024. Dit verzoek was het voorwerp van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het subsidair beschermingsstatuut van het Commissariaat-generaal op 7 juni 2024. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het door u ingestelde beroep deze beslissing bevestigd in zijn arrest nr. 309158 van 1 juli 2024.

Op 5 juli 2024 werd een teruggedrijvingspoging georganiseerd. U weigerde echter om te vertrekken en heeft op 11 juli 2024 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming ingediend.

Tot staving van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U stelt dat u vreest dat u bij terugkeer naar Ghana nergens terecht zal kunnen en dat u riskeert vermoord te worden door uw ex-partner.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u volgende documenten voor: een medisch attest (dd. 17/05/2024), een psychologisch attest (dd. 19/06/2024) en een politierapport van de Ghanese politie (dd. 10/07/2022).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielerzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u nergens terecht zal kunnen en dat u bij terugkeer naar Ghana vreest vermoord te worden door uw ex-partner.

Wat betreft het psychologische attest (dd. 19/06/2024) en het medische attest (dd. 17/05/2024) dat u heeft neergelegd, wordt er opgemerkt dat u deze documenten reeds neerlegde tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV. Deze werden dan ook reeds beoordeeld in het kader van deze beroepsprocedure en betreffen dan ook geen nieuwe elementen of stukken.

Met betrekking tot het andere document dat u aanbrengt, namelijk het politierapport van de Ghanese politie over uw aangifte bij hen (dd. 10/07/2022), ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Ghanese documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om

afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas (zie administratief dossier). Bovendien betreft het document een kopie en is het aldus een gemakkelijk te falsifiëren document. Verder mag er op gewezen worden dat de datum die genoteerd is op het verslag niet overeenstemt met de verklaringen die u deed in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Immers beweerde u in het kader van dit eerste verzoek om internationale bescherming dat u in september 2022 vertrok bij uw ex-partner en vervolgens aangifte deed bij de Ghanese politie, waar het politierapport dat u voorlegt gewag maakt van een aangifte op 10 juli 2022. Bovendien beweerde u in de context van dit eerste verzoek om internationale bescherming dat de Ghanese politie u nooit een rapport heeft gegeven toen u aangifte deed (notities persoonlijke onderhoud, p. 19). Er kan dus niet ingezien worden hoe u nu plots wél aan een rapport zou geraakt zijn over uw aangifte bij de Ghanese politie – laat staan het rapport van een aangifte twee maanden voor u uw eigenlijke aangifte deed.

Het politieverslag van de Ghanese politie kan dan ook geenszins een ander licht werpen op de beoordeling die werd gemaakt in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3 en 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting inzake de door geschonden geachte bepalingen en beginsel, voert verzoekster aan dat de adjunct-commissaris tekortgekomen is aan haar verplichting tot een grondig onderzoek. Zij laat in dit verband het volgende gelden:

“In het kader van haar volgende asielaanvraag voert verzoekster een nieuw element aan ter ondersteuning van haar vrees om opnieuw ernstig geweld te ondergaan zoals zij beweert, en om haar leven te riskeren bij terugkeer naar Ghana.

Ze verstrekt een document van de Ghanese politie dat is opgesteld nadat verzoekster een van de aanvallen door haar voormalige partner had gemeld.

In de bestreden beslissing oordeelt het CGVS dat het nieuwe bewijsstuk dat door verzoekster is aangevoerd, niet leidt tot een andere beslissing dan de vorige.

Om tot deze conclusie te komen, stelt het CGVS dat:

(...)

Ten eerste, verwijst het CGVS simpelweg naar het gebrek aan geloofwaardigheid van het verhaal, wat zij als vaststaand beschouwt, om de nieuwe elementen die zijn aangevoerd in het kader van het volgende asielverzoek van verzoekster af te wijzen, aangezien deze elementen bedoeld zijn om de eerdere verklaringen van verzoekster te ondersteunen.

Het CGVS hanteert daarbij een redenering in een cirkel die niet in overeenstemming is met Uw rechtspraak aangezien nieuwe elementen tot doel kunnen hebben om de geloofwaardigheid van het verhaal te herstellen, dat in twijfel is getrokken en heeft geleid tot afwijzing van internationale bescherming.

In zijn arrest nr. 96 061 had Uw Raad verklaard dat :

« (...) ». (Nadruk toegevoegd).

Bovendien is er beroep ingesteld tegen de beslissing van Uw Raad van 19 juli 2024 (stuk 3). In die zin zijn de door het CGVS en Uw Raad vastgestelde elementen niet definitief.

Daarom laat verzoekster het aan Uw Raad over om zelf vast te stellen dat het document van het Ghanese politie en de algemene informatie uit officiële rapporten van internationale organisaties en overheidsinstanties (gedetailleerd hieronder), het voortdurende verhaal van verzoekster ondersteunen dat zij is mishandeld en geen bescherming heeft gekregen van de Ghanese autoriteiten.

Ten tweede, het CGVS is van mening dat het politiedocument niet in aanmerking kan worden genomen omdat:

- het document slechts een kopie zou zijn,*
- de authenticiteit van Ghanese documenten relatief zou zijn,*
- de Ghanese autoriteiten corrupt zouden zijn en een document zoals dat door verzoekster gepresenteerd mogelijk tegen betaling zou kunnen zijn verkregen.*

Het CGVS voert echter geen concrete analyse uit om tot deze conclusie te komen. Het geeft niet aan welke officiële bron het leidt tot deze beweringen. Het vraagt geen tussenkomst van een expert om contra-expertise te verrichten. Het kan niet worden gegarandeerd dat de verstrekte informatie gegrond is en dus dat de beslissing om het ingediende stuk terzijde te schuiven gemotiveerd is.

Betreffende het bewijsgebrek zonder een grondige analyse te maken, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het volgende duidelijk verklaard :

« (...) ».

Betreffende specifiek de vraag van de mogelijke mate van corruptie in Ghana en de kwestie van de onontvankelijkheid van kopieën als bewijs met betrekking tot het document dat door verzoekster is overgelegd, was het Europees Hof voor de Rechten van de Mens duidelijk in zijn arrest M.A. tegen Zwitserland en gaf aan dat :

“(...)”.

(Vrije vertaling: Voorts is het Hof het niet eens met de Zwitserse regering dat, louter omdat sommige documenten kopieën waren en op grond van een algemene bewering dat dergelijke documenten theoretisch in Iran gekocht zouden kunnen zijn, de vraag of de verzoeker kon bewijzen dat hij een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag zou ondergaan, uitsluitend kon worden beslist op basis van de verklaringen die hij tijdens de twee interviews heeft gegeven, zonder rekening te houden met de overgelegde documenten ter ondersteuning. Deze benadering negeert de bijzondere situatie van asielzoekers en hun speciale moeilijkheden bij het leveren van volledig bewijs van de vervolging in hun thuisland (zie paragraaf 55 hierboven). De waarheidsgetrouwheid van het verhaal van de verzoeker moet daarom ook worden beoordeeld in de context van de ingediende documenten).

In dit opzicht heeft de verweerder zijn beslissing niet gebaseerd op een grondige toetsing en heeft hij het nieuwe element niet verworpen op basis van concrete gegevens.

Ten derde, het CGVS geeft aan dat verzoekster tijdens haar interview zou hebben aangegeven dat zij wel naar een politiebureau zou zijn gegaan om haar mishandelingen te melden, maar dat er geen rapport aan haar zou zijn overhandigd. Het is echter precies vast te stellen dat verzoekster dit zou hebben aangegeven: (...)

Zo geeft verzoekster aan wel degelijk een document van de politie te hebben ontvangen toen ze daarheen ging. Ze beweert echter, waarschijnlijk uit onwetendheid, geen politierapport te hebben ontvangen, maar een document waarin haar verklaringen zijn opgenomen. Een document waarin de feiten van een strafzaak worden weergegeven, is echter wel degelijk een politierapport. In dit verband is het belangrijk op te merken dat het CGVS had moeten weten dat de weergave van de feiten zoals beschreven door een slachtoffer inderdaad een politierapport vormt. Het is betreurenswaardig dat het CGVS zich heeft beperkt tot de verklaringen van verzoekster, die volledig verontschuldigd moet worden voor het niet weten dat het document in haar bezit wel degelijk een politierapport was.

Opnieuw voldoet het CGVS met een dergelijke bewering niet aan de vereisten van een grondig onderzoek zoals vastgelegd in artikel 3 van het EVRM in zijn procedurele luik, in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het overgelegde document vertoont dus geen enkele vorm van gebrek aan authenticiteit en had niet mogen worden afgewezen door simplistische, ongegronde verklaringen van het CGVS. Het CGVS had de situatie van verzoekster inhoudelijk moeten analyseren en zich niet mogen beperken tot het afwijzen van het nieuwe ingebrachte element, dat de kansen van verzoekster om als vluchteling te worden erkend aanzienlijk vergroot."

Wat betreft haar verklaring dat zij op straat werd opgemerkt door een man die haar vervolgens zou hebben misbruikt, wijst verzoekster op hetgeen UNANIMA in een rapport van 2021 over mensenhandel stelt. Er wordt hierbij geen onderscheid gemaakt of iemand in handen is van een netwerk of onder de controle staat van één enkele persoon, aldus verzoekster, die er verder op wijst dat UNANIMA bovendien de nauwe relatie tussen dakloosheid en mensenhandel benadrukt, evenals het frequente voorkomen van dit soort fenomenen. Wat betreft de frequentie waarmee zij zelf het slachtoffer zou zijn geweest van deze gewelddadige handelingen, wijst verzoekster op hetgeen de vereniging "Inspireren zonder grenzen" aangeeft over seksueel en huiselijk geweld in een artikel van 2018. Tot slot wijst verzoekster, wat betreft het bestaan van adequate bescherming voor vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld, op hetgeen het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken aangeeft in een rapport van 2023 over de mensenrechtensituatie in Ghana. Zij meent dat voornoemde informatie haar verklaringen ondersteunt en dat "[i]n die zin [...] het CGVS niet [kon] volstaan met te stellen dat de ongeloofwaardigheid van verzoekster als vastgesteld moest worden beschouwd, en daarom het nieuwe element dat door verzoekster was aangebracht, terzijde moest worden geschoven zonder een analyse te maken van de realiteit en de straffeloosheid van huiselijk geweld in Ghana".

Verzoekster besluit de uiteenzetting van haar middel als volgt:

"Enerzijds kon het CGVS het nieuwe element niet zonder meer terzijde schuiven, aangezien dit de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning van internationale bescherming in de zin van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster brengt aldus een bewijsstuk aan dat haar verhaal geloofwaardig maakt, en het CGVS was daarom verplicht de geschiktheid van verzoekster voor internationale bescherming te analyseren in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

Om deze redenen is de beslissing om de aanvraag niet ontvankelijk te verklaren, niet in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 en met Uw rechtspraak.

Anderzijds maakt het document van de Ghanese politie het mogelijk vast te stellen dat verzoekster enerzijds daadwerkelijk aanvallen heeft meegemaakt.

Gezien het sterke vermoeden van behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dat voortvloeit uit het document van de Ghanese politie, is de redenering van het CGVS niet verenigbaar met de eisen van deze bepaling. Het CGVS heeft dus niet alle twijfel weggenomen over het risico dat verzoekster opnieuw zal worden onderworpen aan vervolgingen bij terugzending naar Ghana.

Aangezien verzoekster een begin van bewijs heeft geleverd met betrekking tot het reële risico dat zij bij terugzending naar Ghana wordt onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling, en de door de tegenpartij aangevoerde elementen de geloofwaardigheid van verzoekster niet hebben kunnen ondermijnen, moest de tegenpartij een grondig onderzoek instellen naar de door verzoekster gepresenteerde elementen.

Door dit niet te doen, heeft de tegenpartij niet alle twijfel weggenomen over het risico dat verzoekster opnieuw wordt onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM bij terugzending naar Ghana.

Hierdoor schendt de beslissing artikel 3 van het EVRM evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Inderdaad, de motivering van het CGVS is noch gegrond, noch nauwkeurig, noch adequaat. Bovendien, door geen grondig onderzoek naar de

feiten uit te voeren en niet alle noodzakelijke informatie te verzamelen voor het nemen van zijn beslissing, is het CGVS tekortgeschoten in zijn wettelijke verplichtingen, wat het huidige beroep rechtvaardigt. Deze tekortkomingen hebben dan ook tot gevolg dat de legitimiteit van de door het CGVS genomen beslissing wordt aangetast.”

3.1.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster als nieuw stavingstuk een kopie van het cassatieberoep dat door haar werd ingediend tegen het arrest van de Raad van 1 juli 2024 met nummer 309 158 (stuk 3).

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk is omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd die betrekking hebben op haar asielverzoek en zich integendeel louter beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk dat zij nergens terecht zal kunnen en dat zij bij terugkeer naar Ghana vreest vermoord te worden door haar ex-partner, dat (ii) het door verzoekster neergelegde psychologische attest dd. 19 juni 2024 en medische attest dd. 17 mei 2024 reeds beoordeeld werden in het kader van haar beroepsprocedure bij de Raad en dan ook geen nieuwe elementen of stukken betreffen, en dat (iii) het door verzoekster neergelegde verslag van de Ghanese politie geenszins een ander licht kan werpen op de beoordeling die werd gemaakt in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing van het CGVS met betrekking tot verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekster blijft vasthouden aan de problemen en vrees die zij reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet en die zij nog steeds actueel acht. Verzoekster herhaalt dat zij haar land van herkomst ontvluchtte omwille van een man die haar fysiek en psychologisch misbruikte en tegen wie haar autoriteiten haar niet wilden beschermen. Zij legt ter staving van haar relaas een psychologisch attest en een medisch attest neer, alsook een rapport van de Ghanese politie. Zij herhaalt haar vrees dat zij nergens terecht kan en dat zij opnieuw zal lijden aan het fysiek en psychologisch geweld dat zij eerder zou hebben moeten doormaken (administratief dossier, stuk 7, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vragen 1.1, 3.1, 5.1, 5.2 en 7 en stuk 6, 'Documenten').

De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins de motivering van de bestreden beslissing betwist waar daarin op goede gronden wordt vastgesteld dat (i) uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd die betrekking hebben op haar asielerzoek en zich integendeel louter beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk dat zij nergens terecht zal kunnen en dat zij bij terugkeer naar Ghana vreest vermoord te worden door haar ex-partner en dat (ii) het door verzoekster neergelegde psychologische attest dd. 19 juni 2024 en medische attest dd. 17 mei 2024 reeds beoordeeld werden in het kader van haar

beroepsprocedure bij de Raad en dan ook geen nieuwe elementen of stukken betreffen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoekster geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd met betrekking tot het door verzoekster bijgebrachte politierapport:

"Met betrekking tot het andere document dat u aanbrengt, namelijk het politierapport van de Ghanese politie over uw aangifte bij hen (dd. 10/07/2022), ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Ghanese documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas (zie administratief dossier). Bovendien betreft het document een kopie en is het aldus een gemakkelijk te falsifiëren document. Verder mag er op gewezen worden dat de datum die genoteerd is op het verslag niet overeenstemt met de verklaringen die u deed in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Immers beweerde u in het kader van dit eerste verzoek om internationale bescherming dat u in september 2022 vertrok bij uw ex-partner en vervolgens aangifte deed bij de Ghanese politie, waar het politierapport dat u voorlegt gewag maakt van een aangifte op 10 juli 2022. Bovendien beweerde u in de context van dit eerste verzoek om internationale bescherming dat de Ghanese politie u nooit een rapport heeft gegeven toen u aangifte deed (notities persoonlijke onderhoud, p. 19). Er kan dus niet ingezien worden hoe u nu plots wél aan een rapport zou geraakt zijn over uw aangifte bij de Ghanese politie – laat staan het rapport van een aangifte twee maanden voor u uw eigenlijke aangifte deed.

Het politieverslag van de Ghanese politie kan dan ook geenszins een ander licht werpen op de beoordeling die werd gemaakt in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris niet simpelweg verwijst naar het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoeksters relaas om dit nieuwe element af te wijzen, zoals verzoekster in haar verzoekschrift poneert, maar *in concreto* uiteenzet waarom dit stuk op zich geen ander licht kan werpen op de eerdere beoordeling van dit relaas. De adjunct-commissaris beperkt zich daarbij niet louter tot de (pertinente) overwegingen dat het neergelegde document een gemakkelijk te falsifiëren kopie is en uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Ghana een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, waardoor de bewijswaarde van Ghanese documenten bijzonder relatief is. De adjunct-commissaris wijst er tevens op dat de (i) datum waarop verzoekster volgens dit verslag aangifte zou hebben gedaan, zijnde 10 juli 2022, niet overeenstemt met haar verklaringen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming volgens dewelke zij in september 2022 bij haar ex-partner vertrok en vervolgens aangifte deed bij de Ghanese politie en dat (ii) zij bovendien in het kader van haar eerste verzoek beweerde dat de Ghanese politie haar nooit een rapport heeft gegeven toen zij aangifte deed, waardoor niet kan worden ingezien hoe zij plots wél aan een rapport zou zijn geraakt over haar aangifte bij de Ghanese politie, laat staan een rapport van een aangifte twee maanden voor zij haar eigenlijke aangifte deed. Aldus is verzoeksters verwijzing in het verzoekschrift naar het arrest met nummer 96 061 van de Raad van 29 januari 2013 en naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *M.A. tegen Zwitserland in casu* niet dienstig.

Daargelaten de vraag of verzoekster al dan niet doelde op het thans neergelegde politierapport waar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aangaf over documenten te beschikken die haar aangifte bij de politie bewijzen, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster geenszins betwist, laat staan weerlegt of verklaart, dat de datum vermeld op het neergelegde verslag niet overeenstemt met de verklaringen die zij hierover heeft afgelegd in het kader van haar eerste verzoek en dat zij verder in gebreke blijft te verklaren waarom zij dit document niet eerder heeft neergelegd. Ter terechtzitting door de voorzitter gevraagd hoe zij dit politierapport heeft verkregen, antwoordt verzoekster dat, toen het duidelijk was dat zij bewijs nodig had van haar aangifte bij de politie, iemand in Ghana de politie gecontacteerd heeft om een officieel rapport te krijgen. Dat verzoekster het betrokken rapport pas na confrontatie met het gebrek aan bewijskrachtige stukken heeft aangevraagd, duidt op het gesolliciteerde karakter van dit document, waardoor hieraan, mede in het licht van voormelde objectieve informatie waaruit blijkt dat in Ghana door de hoge graad van corruptie allerhande (officiële) documenten tegen betaling kunnen worden verkregen, slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden verleend.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar redenering dat uit dit politierapport een sterk vermoeden van behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM voortvloeit, waardoor het aan het CGVS toekwam om alle twijfel weg te nemen over het risico dat verzoekster opnieuw zal worden onderworpen aan vervolgingen bij terugzending naar Ghana.

De door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde informatie met betrekking tot mensenhandel, de prevalentie en frequentie van (seksueel) geweld tegen vrouwen en meisjes in Ghana en (het gebrek aan) adequate bescherming voor vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld is algemeen van aard en heeft geen betrekking op verzoekster of haar persoonlijke situatie. Dit betreft geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming voor verzoekster aanzienlijk groter maakt. Verzoekster kan in het licht van de *in casu* gedane vaststellingen, die door haar niet op dienstige wijze worden betwist, niet volstaan met een verwijzing naar deze algemene landeninformatie om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke.

Waar verzoekster er nog, onder verwijzing naar het bij haar verzoekschrift gevoegde stuk 3, op wijst dat zij een cassatieberoep heeft ingesteld tegen het arrest van de Raad van 1 juli 2024 in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming en stelt dat “*de door het CGVS en Uw Raad vastgestelde elementen niet definitief*” zijn, toont zij geenszins aan dat het door haar ingestelde cassatieberoep door de Raad van State toelaatbaar is verklaard, laat staan dat het daarbij aangevoerde middel gegrond is bevonden, zodat de beoordeling van verzoeksters relaas en vrees door het CGVS en de Raad in het kader van verzoeksters eerste verzoek in de huidige stand van zaken vooralsnog als vaststaand dient te worden beschouwd.

3.2.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Een schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de kans kreeg om een schriftelijke verklaring af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidige (volgend) verzoek en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.7. In zoverre verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

I. VERLOOY,

De griffier,

I. VERLOOY

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

S. WILLAERT